

LA HONORATA.

PERIODICH CATALANISTA HUMORISTICH IL-LUSTRAT,
SATIRICH Y LITERARI.

Tocarà al menos un cop cada setmana.

VAL. PER TOT ARREU 6 CENTIMS.

NÚMEROS ATRASSATS 12 CENTIMS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

PREU DE SUSCRIPCIO

Lleona, 4, p's primer, (baixant del cel).

Fora de Barcelona, 2'50 PTAS.
Estranger, 5

LOS BURROS.

Veus aquí un genero que no m'hi faig: no obstant, avuy vaig a dirigirlos alguna frase ¡pobrets! com que es la seva diada.

¡Sant Antoni de 'ls ases! ¡Lo seu sant! Bé 'ls hi hem de fer una distinció un cop l'any!

Com que en lo mon hi ha burros de moltes menas, vaig a classificarlos per categorías.

N'hi ha de quatre potes y altres que solament 'ls ne veuen dugas.

N'hi ha que ho son de naixement.

N'hi ha que s'hi van tornant.

N'hi ha que ho son y no s'ho pensan.

N'hi ha que 'l fan sense pensarho.

N'hi ha que 'ls hi diuen y no ho son.

Altres que ho son y no 'ls hi diuen.

N'hi ha que demostran lo que son.

N'hi ha que ho son sense demostrarho.

N'hi ha que se 'ls veuen las orellas per mes que se las amaguin.

N'hi ha que son desgraciats.

Altres que tenen sort.

N'hi ha que fan lo sabi per amagar lo que son.

N'hi ha que van carregats de diners.

Altres carregats de miseria y de llenya.

Hi ha burros pillos y burros de be.

N'hi ha de tontos y de sabís.

Son sabís, tots aquells que al posarlos la càrrega, tiran guitsas y fugen perque aixís no 'ls n'hi posin tanta.

Son tontos aquells pacients que per mes càrrega que 'ls gi posin ni suspiran ni diuen *faba* y tot ho prenen ab paciència.

Hi ha burros que son distingits y per aixó 'ls fan anà al devant de altres bestias.

Lo sé burro d'Urgell es una gran ventatja sobre 'ls altres animals, per que si algun cop estant encostipats, ensenyantlos hi la càrrega ja suhan.

Los burros son mes que 'ls matxos, perque los burros son pares dels matxos y aquets no poden serho dels burros.

Si un burro cau a las mans d' un gitano ja te un bon protector, no hi ha qui mes l'alabi ni qui mes lo cuydi; tindrà malas qualitats y totas las faltas li tapanà; pero si desgraciadament cau en mans de una terríyre ¡pobret! ja esta ben fresch, no li faltarán nafras.

Ab un burro no li podeu fer bé, perque al fer favors a bestias vos ho pagan a cossas.

Ben mirat lo ser burro, no es cap deshonra ni cap baixesa, perque 'l mes honrat ho pot serho,

y 'l tornarsen es una malaltia crónica y encomadissa, segons lo rosse. Pero aixó tot prevé del temperament de las sanchs

Si alguna volta per casualitat se terpitja a algú sense pensar, sentireu esclamar a la víctima: ¡a! ¡a! burro! ¡que no hi veyeu! veus aquí que us esposeu a que vos ho diguin sense serho; per aixó se ha de considerar que al dirli burro a un, no es cap deshonra.

La frase mes usual de un dropo es afartam y digam burro.

L'home que es laboriós y de forsa, es un burro de trevall.

Lo qui fa 'l ximple per divertir-se, diuen que fa 'l burro.

Lo qui estudia molt y no sab res, es un burro carregat de lletra.

Jugant a cartas, lo qui queda burro es desgraciat y té de pagar.

Tenintlo al llit, es bó perque fá estar calent.

En tots los gremis hi há burros del ofici.

En un poble n'hi ha de haver algun per fer veurer que 'l resto dels habitants no ho son; per lo tant convé que n'hi hagi.

Si no hi hagués burros, no hi hauria sabís.

A un sabi l'ompien de maldecaps y ab tot cantan ab ell; lo qui es burro no li diuen may res; per aixó no se ha de amohinar a rumiar la mostra, ja té prou feyna en esquivarse las moscas.

Val mes un burro conegut, que un sabi per co-neixer.

Despres, que 'l burro té molta anomenada.

Es la paraula més fácil de tenirla a la memoria.

Si algun cop esteu distret y de pròpte no atíneu a la conversació, vos diuen ¡que 'ts burro!

La burricada mes gran que 's coneix, es deixar-se de respirar.

Quan vejeu que per la cantonada d' un carrer surten unas orellas d' ase, ja podeu assegurar que darrera hi ha un burro.

N'hi ha que cauhen del burro sense pensarho.

Vamos heu de convenir que 'l fer lo burro, no es cap mal.

Y en fi, de Burro ningú ho vol ser; l'un se ho diu al altre y 'l mes burro es bó per Bisbe.

Val mes ser burro, que pobre.

VERGE.

17 Janer.

UN ABURRIT.

Un ball de máscaras en lo Liceo es una cosa divina. Lo diluvio de llum que cau sobre la platea fentla mes clara que 'l pla de la Boqueria a mitj matí; los adornos de reglament, com si fossin d' una sortija d' un carrer de marquesos; lo pet de música, millor que la dels *Faxendas* y 'ls *Munners* plegat; l'aplec de donas que ab la cara tapada, empenyan der totas parts; lo fum dels cigarrs que dels corredors s' escorre al saló de ball

simulant los nóvols d' una gloria de pessebre; los sospirs, los crits, los ays, de goig y de dolor, barrejats; los esbronchs, las riallas; la dona que fuig; d, una sorpresa; lo marit que ha perdut la muller; lo enamorat que persegueix a la desdenyosa; lo calavera borratxo; lo Tenorio que acompanyat se tanca en un palco; los polissons que 's daleixen; los bombers que s' adormen ¡ah! ¡oh! ¡uh!...

Pobre, Peret, ab lo sombrero de copa que may se 'n havia vist de mes frescas, anava de dalt a baix, de baix a dalt, travessava la platea rebent espentas, recorria 'l saló de descans; passava de llarch per davant del restaurant sense sapiguer com divertir-se entre mitj de la gatzara que l' aturdia, sentintse marejat: ab las mans a la butxaca; la gola seca; los ulls llagimejantli; los polsos rebotentli; no sabia lo que li passava. La vista fixa sobre la dona que li venia al davant ó ell li anava al darrera, l' atreya com la mel a la mosca. ¡Quántas cosas bullian en son cervell! ¡Si 'n feya de penaments! Mes aviat somiava que estava despert.

Se las enduya totas; las deixava dintre un gran saló voltat de coixins de vellut plens de *plomas de gacela*; tapadas totas las finestras ab persianas pintadas de vert; llensant al mitj uns pebeters aromas endormiscadors: las despullava y las vestia desseguida perque no se encostipessin ab uns vels transparents com las glassas dels vestits de las bailerinas; se posava ell després una disfressa de moro, y penetrava en lo fantástich harém, somrient com un beneyt, deixantse caurer pels coixins, fent tamborellas per terra entre mitj de las huris, que li buscavan pessigollas. ¡Ah! ¡oh! ¡uh!

Pobre, Peret, després quan veyia una d' aquellas per ell esquerpas minyonas penetrar al restaurant, al palco, ó a la platea fent brasset ab un que no era moro y potser tampoch cristià quan d' aquella manera faltava a algun dels deu manaments, l'ánima li queya als peus, girava qua cap allà ahont no sabia, tocant l' ase, y continuava aburrintse.

Pero lo mes estrany de tot es que may li va ocrorrer la idea d' anarsen del Liceo. Se veyia que per aixó volia aprofitar fins al últim maravedís, dispensin, volia dir centim, los rals que li costava la entrada.

Vostés me preguntarán: donchs ¿per que no buscava 'l medi de desaburrirse (no sé si aixó es una paraula nova) tirantse en mitj d' aquell trágul de livianas passions encesas per lo compás dels balls, pel marcig del vi espirotuós del restaurant y per los discursos amorosos dels seductors? ¿Perqué no buscava a alguna joveneta d' ulls encantadors y de formas incitants sota d' una careta de vellut y d' un trajo de capritxosa barreja de colors?

Jo 'ls hi diré en una paraula, perque no feya res d' aixó en Peret.

Ell no volia endursen cap xasco. Havia sentit contar que mes de quatre vegadas sota un vestit de dona s' hi trobava gat per llebre, es dir, un home, ó que la que semblava jove, no era mes que una vellota de bon humor ó de pretensions que pensava encara seduhir al jovent.

Fugia donchs de perills semblants y no s' atre-
via á empendrer cap conquesta.

Aixis es que s' aburría de debó.

Després de la primera part se 'n anà al café y
allí's feu treurer tres ó quatre licors diferents y
duas ó tres ampollas d' aygua: de la que 's va veu-
rer n' hauria tingut prou per pendrer un bany: á
dins del seu cos semblava que s' hi desbordés la
riera de 'n Malla.

Ja estava á punt de descordarse y tot perque la
cintura se li havia augmentat de volúm, quan vegé
passar per davant de la porta del café un vestit de
glassé negre que rematava en un capet de cabells
rossos adornats ab flors naturals.

—Aquella sembla que no va disfressada, se di-
gué. Es lo que desitjava; me 'n hi vaig. Y sense
recordarse de pagar lo gasto, s' alsá, atravessá 'l
saló y sortí per la porta, darrera de la que li havia
cridat l' atenció.

Qu an lo mosso del café se 'n adoná, quí sab
ahont era 'n Peret. No va dir res, pero als que so-
pavan á la taula del costat los hi feu pagar lo que
havia perdut.

Anemsen darrera en Peret, perque si 'ns queda-
vam en lo restaurant hauriam de pendre alguna
cosa y 'ns ho contarian massa cart.

Aixis que sortí al corredor, vejé al cap d' avall á
ja que li havia fet perdre la memoria del gasto y 's
l'ensá darrera seu. Ja allavors no s' aburría.

Per la porta del costat de las taulas, ara seguim
á n' ella ab lo ben antés que 'l nostre protagonista fá
'l mateix camí, entra á la platea, va voltarla entre
los grupos dels que ja havian sopat á casa, pujá al
anfiteatro, s' agafa á una máscara qu' anava vestida
de pipi y desaparegué pel corredor. Buscá l' escala
y ab quatre salts se plantá al ters pis. Setragué una
claueta de la butxaca, obrí un palco d' aquells que
en dias d' ópera 'n surten los xiulets, se fica á din-
tre y aixis que 'n Peret arribava á la porta sentí que
la tancavan per dintre.

Ja 'l tenim á n' ell, mes parat que una estátua
davant de la porta sens sapiguer que fesse. Mes
va pendre la resolució d' esperar-se, pensant que
una hora ó altra sortirian. Ja 'l tenim altre cop
aburrintse, passejantse amunt y avall del cor-
redor.

Van passar cinch, deu, quinze, vint minuts y no
sortian: quan feya la mitja hora, en lo moment que
preludiava la orquesta lo primer ball de la segona
part, s' obrí aquella porta malehida mil vegadas
per en Peret y sortiren las personas que s' havian
ficat dintre.

Lo aburrí minyó, ab la emoció que li causá la
presencia de las duas joves, perque no tingué dup-
te de que l' altre també era una dona, no notá al-
gun detall que hauria fet maliciar al mes des-
preocupat.

Baixaren cap á la platea, se separaren y en
Peret, aprofitant la ocasió, s' acostá á la del vestit
de glassé y va dirli:

—Faria l' obsequi de concedirme aqueix ball?

Una rialla, que no se 'n trobaria cap mes en la
historia de la alegrí, fou la resposta á la insinua-
ció del héroe d' aqueixa pobre relació.

No cal dir com va quedar lo jove.

Aquella rialla tenia un timbre que 'l deixá sor-
prés. Mira de cap á peus á la del vestit de glassé
y cabells rossos ab flors naturals, y si no's va mo-
rir fou perque encara tenia ganas de viurer. Aquell
òrgano vocal no era pas de cap famella.

Se 'n aná corrents la dama en cuestió y al véu-
rela caminar en l' eret, acabá de convencers de que
no era dona, sino home.

Allavors se doná un cop al front y un pressenti-
ment terrible li feu coneixer que havia aguantat
la capa.

Es inútil dir lo que allavors va aburrirse.

No obstant, ja era al ball y volia ballar.

Buscá á la que anava vestida de pipi, va trobar-
la, va ballarhi, la acompanyá á casa seva y...

No fa gayres dias en Peret va sortir d' una ma-
lellia que per poch lo tira al calaix.

No se sap si fou una ayrada que arreplegá al
sortir del Liceo ó de casa de la fulana.

Son cosas aquestas que no las sap sino 'l metxe
y 'l pacient.

Ab aixó uo s' aburreixin may en nn bail de más-
caras.

LO NEGRE DE LA RIBA.

MATRIMONIAL

—T' estimo molt, *cara* esposa!

—Y jo á tu, marit fidel!

—Casarse es está en lo cel!

—No hi ha vida mes preciosa!

—Quant sento haber de marxar!

pero lo deber mi obliga.

—Que llarch, será 'l temps que siga
per poch qu' hagi d' esperar.

—Sempre pensarás ab mi?

—Te tindrè sempre en ma pensa,
sols pensá ab demà comensa
ja lo meu cor á pati.

Un pató Ramon.—Te y té.

—Un altre! un altre!—Y tu Lola?

—Pensar qu' haig de quedar sola!

—Dormim.—No se si podré.

Després de fesse patons

y caricias á desd,

per fi 's varen adormí,

(La son mav atmet rahons.)

Se despertan l' endemà,

's vesteixen ab molt mimo,

van dirse cent cops j' estimo!

y en Ramonet va marxá.

Al arribar al cantó

després d' un gran jodiós! d' ella,

un que feya centinella

puja l' primer esglahó.

Arriba á dalt, ja s' estava

ella en lo primer replá;

después d' estrenyes la má,

diu ell—Tres quarts qu' esperaba!

—Ay! Arturo del meu cor

he passat molt de neguit

per fer allunyá 'l matit.

—Ho crech com dius, mon amor,

—Sens tu, Arturo, fora morta

—Tu Lola ets la meua vida,

y entran dintre desseguida...

Sens pensá en tancar la porta)

—Q = na pena ser casada!

sols pensá ab ell, m' entristeixo;

al seu costat m' aborreixo

trobo la vida pesada.

Sort que 'l tindrè á fora un mes.

—No hi pensis.—Tens molta rahó.

(Se sen un jay! un pató,

tot queda en silenci y... res...)

Lo marit qu' es viatxant,

al arribá á l' estació,

li fa falta 'l paletó

y torna á casa al instant.

Pensa trobar á sa esposa

plorant sa ausencia desperta,

puja, veu la porta oberta,

y entra sens pensá altre cosa.

Troba en lo recibidó

un sombrero que no es seu

capa, bastó, y diu:—Deu meu!

(ab la ma al cap; qu' es aixó?)

Arriba fet un dimoni

á la sala principal...

(Dir quant va passar no cal;

Son cosas del matrimoni.)

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

UN AMOR DESGRACIAT.

En un piló de terra, prop d' un reguerot, hi nas-
qué una violeta. L' oreig embalsamat de las mon-
tanyas la gronxava suaument y la frescor de l' ay-
gua que al costat seu corria, humitejant la terra,
li donava vida exuberant.

Allí olvidada de tothom passava 'ls dias en los
brssos de la brisa, contemplant lo cel y rebent las
bessadas del sol, sense atrevir-se á mirarse en lo
sempre pur mirall que li oferia la corrent del
aygua.

—Qué mes desitjava? qué mes volia? Tota la seva
felicitat era, viurer y morir en aquell recó de mon
entregada á las puras caricias del elements na-
turals.

Mes jay! que no hi ha res etern y ve sempre un
nou desitj á destruhir lo goig present.

Passá per allí un aucellet de bonicas plomas y
cantar armonios, bellugadís y alegre, aixirit com
el sol y enamoradís com cap més.

Saltironant, saltionant, fou á mullar son bech
en lo reguerot, pero ab una onada de delicat olor
lo banyá la brisa, y cantan gojós, cercá lo lloch de
ahon venia aquell doll de perfums dolços.

Veur la violeta y emamorarsen fou tot hí.

La voltejá saltant, la contemplá sense cansarsen,
li dedica son xerroteig entusiasmat y com allí 'l
atrapá lo nit, s' acullí á la branca d' un arbre pro-
per esperant lo dia vinent.

Pero á la nit va plourer y lo reguerot s' aixamplá.
Una mar immensa al apuntar l' auba s' estenia
al voltant de la violeta y al aucellet li era imposi-
ble acostarshi.

—Quina desgracia! deya; pero s' aconsolaba
densant: l' aygua anirá avall ó la terra se la veurá,
y allavors podré tornar al costat de la meua esti-
mada.

Y la violeta pensava lo mateix que l' aucell.

Mes ls que no sabian ells era que un riu que pa-

ssava no molt lluny d' allí, ab la gran revinguda
havia variat lo seu curs y lo que era avans camp
s' havia convertit en llit del riu.

Y va passar un dia y l' aucellet dal de la branca
's consumia de desitj y la violeta, que tambe estava
enamorada del seu alat admirador, comensá á en-
tristirse.

Y va passar un altre dia y las aigües no vaixa-
van ni la terra las engolfa.

Los enamorats, si be encara tenian esperansas,
s' entregavan al mes viu dolor, y la violeta perdía
sas forsas sense que 'l sol ab son efical pugués re-
resarla, y l' aucellet no cantava no poguentse ai-
diribir ab la frescor del oreig que bellugava 'ls
xálcers.

s Un dematí aparegué la flor completament ajegu-
da sobre son tronch.

L' aucellet feu un esfors sobrenatural, obrí sas
alas, volá en vers á la violeta... era morta!

S' agafá ab sas potetas al tronch, ab son bech
arrencá sas fullas, donantli un bes, que fou l' ultim
perque sas alas se tancaren y caygué sobre l' ay-
gua, qual corrent s' emportá son cadavre riu avall
ab las despulas de la flor en sa boqueta.

L' idill s' havia convertit en tragedia.

SIMON ALSINA Y CLOS.

Ja 'l teatro Principal s' ha tornat á obrir ab una
compañia d' opereta de la senyora Eida Ciardo-
ni, dirigida per lo senyor Bruto Bocci. Ha posat
en escena per ara *La figlia de Madame Angot* y
Boccaccio, vistas y revistas dels barcelonins en
italiá, francés y castellá. Per ara las opinions dels
inteligents no van acordes, mes lo cert es que en
la companyia y ha de tot y bnsant comparacions
dirém que de pitjors n' hem vistas.

Lo gran succés d' aques teatro será, si s' reali-
sa, la presentació en ell de la Patti, que tantas ve-
gadas nos han promés diferents empresas de tea-
tros y que al últim sembla que ho deurem al sen-
yor Brugada.

Tres óperas diu que cantarà la mentada diva,
las quals ja se citan, haventhi algu que ja hi te
que dir.

En fi, esperém y veurém.

Després d' algunas esperansas lo Liceo sembla que
seguirá tancat. Se deya si 'l Sr. Bernis s' encar-
garia de la temporada de Quaresma, pero com ve-
yem que s' anuncia que s' admeten proposicions,
es de suposar que no hi ha res de lo que s' deya.
Es una llástima y ho sentim per las familias que
s' hi guanyan la vida.

En lo Teatro Catalá s' estrena dijous passat la
comedia del Sr. Bassegoda (D. Bonaventura) *Plu-
ja d' istiu*. Es una obra que estaria bastant ve si
no s' assemblés á alguna altra. Verificada ab faci-
lidad conté xistes de mol hon género. Duas coses
nos hi fan mal efecte que aném á dir: l' escoltar
tan darrere 'l portier y la sortida del marit, que de
cop y volta vol matar al que creu son rival.

L' autor fou justament cridat á las taulas á la
terminació de sa obra, lo mateix que la Srta. Fon-
tova y 'ls Srs. Goula, Fuentes y Valls, que s' es-
meraren pera son lluhiment conseguintlos. Al se-
nyor Goula li dirém, aprofitant aquesta ocasió, que
'ns agradaria veurel menos exagerat en algunas
situacions dels personatjes que representa, puig de
contenirse sols una mica, seria completa la bona
fama que te pera la comedia.

Aquest apreciable actor, dilluns passat va fer lo
seu benefici ab concurrencia extraordinaria que 'l
colmá d' aplausos regalos y coronas de llorer. Las
obras que escullí pera aquell dia foren «La cua
de palla» y «Pluja d' istiu.»

En l' Espanyol lo Sr. Molgosa (Jaume) va fer
tambe son benefici diumenge al vespre estrenant
una producció titulada «Lo Mascot.» Com no po-
guerem assistirhi, ignorem l' éxit de l' obra y 'l re-
sultat de la funció pera sa butxaca.

Lo que segueix donant bonas entradas á aquell
teatro es la obra «Las glorias espanyolas ó los ca-
talanés en Africa», que no creyém enganvarnos
dihent que anirá molt temps pels cartells. Vegin si
causa entusiasme que fins lo Sr. Gaset diumenge
á la tarde aplaudia y s' esquitxava de riure.

En Tony Gyce en lo Circo Ecuestre fa dias que
toreja un badell, ab tota la gracia d' un andalus.
Lo públich hi riu tot lo que es imaginable de ma-
nera que fins algunas personas ne surten ab mai de
ventre

Lo que també mereix un aplauso es la pantomi-
ma «El contrabandista.
Ja n' anuncian en altra. Se veu que'l senyor Ale-
gria no para may.

BERNAT PISCAYRE.

No enteném perque tots los diaris no han parlat
d'aquella dona vestida de monja que va pegar
duas bofetadas al conductor del tranvía número
40 de Gracia.

Si es cert es una gacetilla que deuen als seus
suscriptors, y si no es cert, debian rectificar al *Di-
lucio* que fou lo primer de publicarho.

«A l rey lo que es del rey y al César lo que es
del César.»

Los que están suscrits als diaris tenen dret á co-
neixer tot lo que es veritat que passa y á sapiguer
que no ho es lo que diuen en cas contrari.

He dicho.

Sembla que 'l desviament de la riera de 'n Malla
ara ensopega ab alguns obstacles per par del
Ajuntament de Gracia.

¿Donchs no haviam quedat en que ja estaven
entesos ab lo de Barcelona?

Aixó sembla la cansó enfadosa.

Acabin d' una vegada y sino, Sr. Rius y Taulet
no miri contemplacions.

Lo que convé, convé. Las necessitats públicas
son mes respectables que 'ls gustos de quatre se-
nyors particulars.

Un d' aquets dentistas de plassa, deya l' altre
dia en mitj de la de Catalunya:

—«Senyors, avuy me veig obligat á presentarme
dalt d' una taula, perque 'l local no 'm permet
erho en cotxe...»

Fa dias que no mes se parla de robos.
No sembla sino que no tinguem policia.
¿Que fa tanta gent pagada?
Per anar com aném mes valdria estalviarla.
Paguém als agents d' ordre públich y 'ls lladres
no saquejan...

Si 'l robar no fos un vici, mes valdria feun con-
veni ab los cacos.

Així potsé 'n sortiriam mes barato.

Sempre 'ns ahorrariam los sustos.

Un xicot de poca edat
preguntá un dia á sa mare.
¿Es cert que estich obligat
de dir 'n al confés pare?

—¿Quin es lo mes que las donas enrahonan-
nos?
me—Lo Febrer.

Los socios del Circul Conservador donan cada
escándol que fa posar los cabells de punta.
Y aixó que son gent d' ordre...
¡Ay! ¡ay! si no ho fosin.

Ara si volen veure lo quadro titolat *Spoliartum*
a hi poden anar, que no 'ls farán pagar res men-
tres fassin cara d' obrers.

M' agradará sapiguer com lo Sr. Parés sab dis-
tingir las classes.

Aixó será molt útil, perque hem arribat á un temps
que tothom se confon.

El Diluvio deya l' altre dia que jugant al domi-
nó un hisendat y un menestral, lo primer va per-
dre 'l café, seguint doblant lo valor per divuit ve-
gadas seguidas, de manera que quan l' hisendat se
creya haver perdut 4 ó 5 duros trobá que 'n debia
al menestral 22 mil.

El Diluvio ha fet malament lo càlcul y si no ve-
jis la operació:

1—2—4—8—16—32—64—128—256—512—
1420—2048—4096—8192—16384—32768—65536
—311072.

Suposant que 'l café era de ral l' hisendat va
perdre 131072 rs. ó sian 6553'60 duros.
Que no es poca la diferencia.

Los matuteros y 'ls guardas de consums casi no
passa dia que no vagin á tiros per los carrers del
ensanxe.

Algun dia hi pagará 'l *pato* qui no hi tindrà res
que veure.

Y allavors, tururut, qui jemega ja ha rebut.

¿Que no podria posarshi esmena?

També sembla que s' han romput las hostilitats
ente 'ls estudiants de la Universitat y 'ls del Semi-
nari.

Aixis pujan las rassas.

Bona llevar pera las futuras guerras civiles.

Diuen que 'n Mazzantini se presentarà candi-
dat en las próximas elecciones de diputats á corts.

Aviat l' esser torero será 'l batxillerat pera qual-
sevol carrera.

Are sí que será veritat la desaparició del Bon
Retiro.

Los aficionados á l' ópera barato están de dol.

Per la semana entrant sabém que 'l gran edi-
tor Sr. Partagás, publicará la vida y miracles del
popular *Pela y once* cada exemplar valdrá un ral.

Apa farin vires prepareu la butxaca que passareu
un rato divertit.

Disputaba la Llorensa
ab Joan Urgell son futur
que enfadada va dirli
Ja 'n estich plena de tí.

En lo número prop vinent, publicarem una pá-
gina de grabat formant un cuadro de la companyia
del Teatro Catalá ab lo retrato de tots los actors.

Trina dols, lo rossinyol
á sa famella esperant,
y jo esperante á la plassa
noya, també estich trinant.

Lo nostre dibuixant está preparant una sorpresa á nos-
tres benivolguts lectors pel dia que publicarem lo fragment
inédit de *Las alas negras*, del inspirat mestre en *Gay-
saber* D. Frederich Soler (Pitarra).

La Catarina á un soldat
li digué que n' era un sol;
pero ell ab desconsol
li respongué: soch sol-dat.

Es tanta la calor que fa un lo meu poble, deya un an-
dalús, que al estiu no baixan per lo riu mes que peixos fre-
gits.

Sobre lo tomba d' un capitá d' infanteria:
«En su lugar descansen!»
Sens duple 's referia als seus ossos.

Un confessor á la penitent:
—Com se diu vosté?
—Ja veurá, pare. lo meu nom no es pecat.

Un predicador á qui ningú del poble ahont havia anat
á predicar lo convidá á dinar durant sa missió, deya desde
la trona lo dia de sa despedida.

—Gontra tots los vicijs he predicat estimats germans
meus, menos contra 'l de la gola, perque no se com se
menja en aquest poble.

INTRINGULIS.

Buscar una paraula que trayentli una lletra comensant
per la primera donguin lo següen resultat: 1.ª bestia de
pel.—2.ª idem.—3.ª idem.—4.ª vocal.

TRENCA CLOSCAS.

¡L DIA DE SOU!

Ab aquestas lletres buscar lo nom d' una parodia cata-
lana.

MUDANSA.

Anaba en *tot* del *total*
un dia á caball del *tot*
quan al travessar un sot
va caure y va ferse mal.

GEROGLIFICH NUMERICH.

1	2	3	4	5	6	Nom de dona
5	6	1	2	3	id.	id.
2	1	6	3	id.	id.	
2	3	6	Un mineral.			
2	3	Lo que convé está.				
4	Una lletra.					

Las soluciones en lo próxim número.

SOLUCIONS

A lo incertat en lo número passat.

Trenca-cervells.—*Aram, arma, rama.*Intringulis.—*Pepa.*Trenca-closcas.—*Pauleta*

Imprenta de J. DELCLOS, Urgell, 46

MODUS VIVENDI

Pessa catalana en un acte y en vers original del
jove escriptor

M. FIGUEROLA ALDROFEU

il·lustrada ab magnífichs foto-grabats del reputat
dibuixant

JOSEPH LLOPART

PREU 2 RALS.

De venda, en las principals llibrerias y kioskos
de la Rambla.

TEATRO CATALÁ 1886.

Per R. ESCALER.

LA TROMPETA DE LA SAL

COMEDIA en TRES ACTES
DE
E. AULÉS

The illustration is a complex woodcut-style design. At the top, the title 'LA TROMPETA DE LA SAL' is written in a large, stylized font, with 'DE LA' in smaller letters. Below the title, the subtitle 'COMEDIA en TRES ACTES' and the author's name 'DE E. AULÉS' are printed. The central part of the image is dominated by a large rectangular scene depicting an interior room. In the foreground, a woman in a dark, long dress stands with her back to the viewer, looking towards a group of people. To her right, a man in a suit is seated at a desk, and another man stands nearby. In the background, a sign on a wall reads 'Escalier' (Staircase). To the left of the central scene, a woman is seated at a piano, playing. To the right, a man in a suit is standing, looking towards the central group. Below the central scene, there is a circular inset showing three people in a garden setting. The background of the entire illustration is filled with musical staves and a large horn, suggesting a musical theme. The overall style is characteristic of 19th-century theatrical posters.